

ארצות הברית

יורשי אל קאפונה

אמריקה היתה מאז ומעולם ארץ הפשע. דור שלם של נערים בלע את סיפורי הפלאים על אליקאפונה הגדול וכנוי פיתו: שיירות עצומות של מכונות משא, שהבריון משקאות חריפים (אסורים) מעבר לגבול; קרבות אקדחים ותת-מקלעים בר-חובות הראשיים, בין פושעים ושוטרים, או בין פושעים לבין עצמם; "נסיעות מוות" במכוניות-פאר, בהן חוסלו מתחרים עסקיים או מלשינים.

כשיטלה הממשלה האמריקאית את היסוד על משקאות חריפים, נשברה השפעתם של מלכי-הפשע, מסוגו של אל קאפונה. במקום סיפורי הבלהות של הגאנג-סטרים קמה ספרות חדשה: גיבוריו של דאמון ראנין: הארי הסוס, איזידור הקטן, ג'ון הספרדי, אנשים צנועים וסימפטיים שהרגו מפעם לפעם שוטר, פרצו לבנקים או גנבו יהלומים.

עתה היתה אמריקה כולה בצללה של ספרות-פשעים חדשה ביותר, שאינה כתר בה בספרים, כי אם מועברת למליוני האזרחים באמצעות הרדיו והטלויזיה. גיבור ספרות זו הוא הסנטור אסטס קיפואר, איש מדינת טינסי ההררית שבארצות הברית.

יצור משונה. כשנתמנה עורך-הדין בן ה-47 כראש ועדת-החקירה של הסינאט לענייני פושעים, נתמלא לב חבריו בסינאט קנאה רבה. במדינה בה תלוי עתידו הפיזי של כל איש-ציבור בכותרות העתונות, היתה עתידו של קיפואר מובטח מאותו יום. וקיפואר לא החמיץ את ההזדמנות. היה מנוי וגמור עמו להישאר בכותרות הראשיות. והוא הצליח.

ועדת-הסינאט היא יצור משונה. היא יכולה להזמין אליה כל אדם לשם חקירה. אין אדם יכול לסרב להעיד, אחרת יואשם בבזיון הסינאט, ועבירו חמורה ביותר. אין הוא יכול להעיד עדות-שקר, שגם היא מהווה עבירה חמורה. לעומת זאת, אין הו"ד עדה יכולה לתבוע אדם למשפט ולחרוץ עליו את הדין. פושע המופיע בפני הו"ד, נה מודה כי רצח כמה אנשים, הפך כמה עשרות חוקים, יכול להיפטר מן הסנטור רים בכל הנימוס, ולחזור הביתה.

וכך בדיוק קרה. לפני מצלמות הטל-ביוזיה וסוללת המיקרופונים הופיעו, בזה אחר זה, עדויות מוכחות בעליל, כי הפשע המאורגן אינו מוגבל לעיר או אזור שהוא; הוא קיים בכל רחבי המדינה... מדהימה ביותר מידת הקורופציה הממשלית תחת העזרת לפשע המאורגן... בכל הערים הגדולות מחוסנים מלכי-הפשע מפני העמדה לדין ועונש... ברשויות המקומיות מצאה הוועדה שחיתות של מבצעי-החוק, השלמה עם קיום כנופיות הפושעים בכל עיר ועיר בה שמעה הוועדה עדים...

הצד המדהים ביותר, שתברר בפעם לת הוועדה, היתה מידה זו של שחיתות ציבורית, שעברה גם את גבול הדמיון האמריקאי, הרגיל לשחיתות. לפי צו מיוחד מטעם הנשיא טרומן, הועמדו לרשות הוועדה תיקי מס ההכנסה של מפקדי המשטרה והשריפים... על סמך מסמכים אלה

מלך-הפשעים הטיפוס של 1951 אינו נסיך-גאנגסטרים, המלווה שומרי-ראש בעל כיסים נפוחים ופרוצות. הוא איש-משפחה שקט, הגר לו בבית אלגנטי, אך לא מפני

אח, בסביבה אריסטוקרטית, תורם תרומות גדולות לחברות-צדקה (הכוללות, כנראה, גם את המגנבית היהודית המאוחדת), שולח את בנו לאוניברסיטה. אין הוא נושא אקדחים, אין הוא הולך לבית-הסוהר, הפרט המענין ביותר, לגבי האמריקאים,

נחקרו מבצעי-החוק. התוצאות היו מאלות. בפילדלפיה, אחת הערים הגדולות ביו תר בארצות הברית (אוכלוסיה: 1,931,334) שילמו הכנופיות למפקד המשטרה סכום של 152,000 דולאר כל חודש, לשם חלף

רוזן

גוזיק

כהן

קסטל

הסוג השני: יהודים

קסים מדויקים ומוסרים את כל הכנסותיהם, הבלתי-חוקיות, למשרד מס ההכנסה, כדי להימנע מהפרת חוק המסים. לשם כך מעסיקים הפושעים את מיטב עורכי-הדין במדינה רבה מאד, להסוות את מקורן האמיתי של הכנסות.

פושע אחד הכניס לטופס מס ההכנסה שלו, תחת סעיף "שונות", הכנסה של 60,000 דולאר, כשנשאל פקיד אחז מדוע קיבל טופס כזה, מבלי לדרוש פירוט ההכנסות, ניגב את מצחו בעצבנות ומילמל: "אין שואלים שאלות אצל אדונים אלה..."

כמה דולרים על סוס... הסיכום הכללי של החקירות: חברות-הפשעים, בעד לות המחזור של מאות מליוני דולארים, נמנות על החברות המסחריות הגדולות ביו תר בארצות-הברית. ראשיהן השקיעו כספים רבים בתעשייה ובמסחר, נמנים עם אלי-המשק האמריקאיים. עקב יחסי הידידות בין שתי החברות וחוסר כל סיכוי לעמוד נגדן, מעטים מאד מעשי האלמות. כל הנרצחים בידי החברות היו חברי הכנופיות, אשר ראשי הכנופיות החליטו, מי סיבה זו או אחרת, להיפטר מהן בדרך הנוחה ביותר.

על חשבון מי חיות החברות? כמעט כל שדרות האוכלוסיה, החל מן העשירים המפסידים רכבות דולארים בערב אחד במורד-משחקים במיאמי, כלה בפועל הקטן, השם כמה דולארים על סוס הנראה לו כך מזל, מעורבים במנגנון הפשעים. הברירה מן המציאות האפורה, הכמיהה למעט הרה פתקאות, השפעת סרטים הוליוודיים — הם המקורות האמיתיים המזרימים זרם גור בר והולך של מטבעות זהב לתוך כיסיהם של הסורסטים הגדולים, שקנו לעצמם מעמד יציב.

האם ישנה משהו כתוצאה מגילוייה של קיפואר? סנטור אחד משך בכתפיו: קיפואר עצמו הצליח לרכוש לעצמו פרס סומת רבה, אולם עולם-הפשע לא ישתנה, גם אם ירחיקו כמה מראשי...

קה בין 38 תחנות המשטרה בעיר. במיאמי, המדינה בה מבלים מליוני אמריקאים את חופשת-הקיץ שלהם על שפת-הים וב-היכלי-המשחקים המסונפים לשתי חברות הפושעים, הודו שני שריפים כי צברו כמה עשרות אלפי דולארים תוך זמן קצר. אחד השריפים הודה בגלוי: הוא עזר לכנופיות להקים מועדוני-משחקים בלתי חוקיים, העמיד תנאי שיוסעו בהם רק עובדי דים מבני המקום, שיתמנו על ידו בכבודו ובמצמו. כשהטיפסה לו הועדה מוסר, היה בפיו תרוץ משכנע: כל בני המקום רצו במועדוני המשחקים, שהכניסו כסף לעיר. לוא סגר אותם, לא היה נבחר מחדש לתפקידו.

אולם השחיתות רצינית עוד הרבה יותר. במדינות אחדות (ואולי ברובן) מורצות הכנופיות הון תועפות בימי בחירות. כדי שייבחרו סנטורים ומושל-מדינות שהבטיחו להם, תמורת עזרתם האדיבה, חופש פעולה אחרי הבחירות. נתברר, כי כמה מן המדינאים האמריקאיים המפורסמים ביותר הגיעו לשלטון בדרך מפוקפקת זו. יורש הסינאט נכשל בביחירות עקב גילוי מסוג זה.

כסף ורצח. העסק הגדול ביותר הוא עסק ההימורים. כנופית אל קאפונה הצליחה להשתלט על "שרות העתונות הקוניטיננטלית", חברה שיש לה מונופולין מעשי על ידיעות המרוצים. בעזרת כסף ורצח הצליחה לחסל כל התחרות לחברה זו. פרש הדבר, כי שום בעל מועדון להתי ערבויות אינו יכול לקיים את עסקו מבלי להזקק לשרות זה. ז.א. מבלי להיכנע לבכנופית אל קאפונה, ההכנסות הרגילות של מועדון מסוג זה מגיעות למאה אלף דולארים בשנה.

אחת התוצאות הראשונות של גילויי-קיי ("השריף הוא מפקד משטרה מקומי, הנבחר ע"י תאורחים בבחירות כלליות.

קובעת פגישה ומתאכזבת

